

ဒုက္ခရွှေများ ထူးတစ်ထွေ

ဒဂုန်ရွှေမျှား (၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်းအောင်မြင်ခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည် ၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြုံး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာစာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "

ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စ ဝီးယား"(William Shakespere)၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍ တွင် စတင် ဖော်ပြခံရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့ အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက် ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇ င်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ် ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Se cret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထု တ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန်လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံတ င်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြား ရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုး သမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင်သ တင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လ က်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉ ၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွ င်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်း

သား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြုံရှေ့နေ အစရှိသောပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်း ပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇) ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန်စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ အသက် (၈၇)နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အ

ပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ ။

အခန်း ၁

"ရှင်ပြောပုံဖြင့် ဒီအမှုဟာ အခက်သားပဲ"

"ဟုတ်တယ် မခင်လတ်ရဲ့ ။ ခုအချိန်ထိတော့ ပုလိပ်တွေဟာ အစအနရှာလို့ မတွေ့သလောက် ဖြစ်နေသေးတာပဲ။ ဪ ... ဒါနဲ့ အခုပျောက်နေတဲ့ ကိုအံ့ကြီး ဆိုတဲ့ လူ၊ ခင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား"

"ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်ရှင်။ ဖိုးစိန် ပွဲသွားတုန်းက ကိုသိန်းခိုးက ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး ကောင်းကောင်း နဲ့ လူခပ်တုတ်တုတ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် သူပေါ့ ... မခင်လတ်ရဲ့ "

"ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီအမှုမှာ ဘာပြုလို့ ဒါလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားပြီး စုံ

ထောက်နေရတာလဲ"

"အို ...မခင်လတ်ကလည်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နေတဲ့ အိမ်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ကလည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကို တရားခံ မပေါ်ပေါ်အောင် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လိုက်ဖို့ နဂိုက နည်းနည်းဝါသနာ ပါတာနဲ့ ဒီအမှုကို အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်လို့ ပုလိပ်ဘက်ကို ကူညီနေတာပါပဲ"

"ဒါဖြင့် ... ရှင်က ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကိုယ် လိုက်နေတဲ့ စုံထောက်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာကို အပင်ပန်းမခံချင်ပါနဲ့ ရှင်။ ပြီးတော့လည်း ရှင်ဘယ်လောက်ပဲ အပင်ပန်းခံပြီး စုံထောက်ပေမဲ့ ဒီအမှုမှာ ဘယ်တော့မှ အမှန်ကို ရောက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ မထင်မိပါဘူး။ ကျွန်မပြောတဲ့ စကား နားထောင်ပါ ကိုသိန်းဒိုးရယ်။ အလကား ဒုက္ခ မခံချင်စမ်းပါနဲ့ ။ ခင် ပြောတာကို ယုံပါ"

" မဟုတ်ဘူး ... မခင်လတ်ရဲ့ ။ ဒီအမှုက ဒီနေ့မနက်မှ ထူးခြားတဲ့ အချက် တစ်ခု ပေါ်လာပြန်တယ်"

"ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ အချက်လဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ပြင်ဦးလွင်ဘက်က "အနီးစခန်း"ဆိုတဲ့ ရွာ ကလေးမှာ ကိုအံ့ကြီးဆိုတဲ့ သတ္တုတွင်း သူဌေးတစ်ယောက် သေသွားတယ်။ သေတဲ့ အကြောင်းကလည်း အတော်ထူးဆန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ သေသွားတဲ့ သူဌေးဟာ အခု ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ ကိုအံ့ကြီးနဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ခြင်း တထေရာတည်းပဲတဲ့ ။ ဒီအကြောင်းကို ပုလိပ်တွေက ထပ်ပြီးထောက်လှမ်းလို့ ရပြန်သတဲ့ ခင်ရဲ့ "

"ဒါ ဘာဆိုင်သလဲရှင်။ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားတဲ့ ။ ဒါကို ပုလိပ်

တွေက အခု ပျောက်သွားတဲ့ ကိုအံ့ကြီးဟာ အဲဒီ အနီးစခန်းမှာ နေတဲ့ သတ္တုတွင်းသူဌေး ကိုအံ့ကြီးယောင်ဆောင်ပြီး နေတယ်လို့ သဘောရသတဲ့ လား။"

"ကျုပ်ဖြင့် မပြောတတ်နိုင်အောင် ရှိနေတာပဲ၊ နောက်ဆုံးကျမှ အမှန်သိရ မှာ ပေါ့လေ။"

မခင်လတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ လွန်ခဲ့သည့် (၃) နှစ်လောက်မှ စ၍ သမီးရည်းစားများ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ဖခင်နှင့် ၎င်း၏ ဖခင်တို့ မှာ ကုန်ရောင်းဘက် အလုပ်ပါတနာများ ဖြစ်ကြ၏။ မခင်လတ်၏ ဖခင် မှာ ကျွန်တော့်ဖခင်မဆုံးမီ (၂) နှစ်လောက်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ၎င်း၏ မိခင်မှာ နောက်ထပ်အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှ နှစ်စဉ်ရရှိသော ၎င်းတို့ အစုရှယ်ယာထွက် အမြတ်ငွေများကို စားသောက် သုံးစွဲကာ သားအမိနှစ်ယောက်တို့ မှာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော့် ဖခင်ရှိစဉ်က တည်ထောင်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီမှာ မခင်လတ် ဖခင်နှင့် နှစ်ဦးစပ်ဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းမှာ မြန်မာဆေး အမျိုးမျိုး တို့ ကို ဖော်စပ်ရောင်းချခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီမှာ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးတွင် ဆိုင်ခွဲများ ထား၍ နယ်လှည့် ကိုယ်စားလှယ်များ လွှတ်ပြီး ရောင်းချလျက်ရှိရာ၊ တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားတွင် ကျယ်လျက် ရှိစဉ် ကျွန်တော့်ဖခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်ဦးစီး လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည် ။

ကျွန်တော်သည် မခင်လတ်နှင့် စကားပြောနေစဉ်အခါက အလွန် အေးချမ်းသော ဆောင်းဥတုည တစ်ညဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တကွ မခင်လတ်၏ မိခင်ပါ ထိုနေ့ညက မြန်မာရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အပြန်တွင် မခင်လတ်တို့ အိမ်၌ ကော်ဖီများ

သောက်ရင်း ကိုအုံကြီး၏ အမှုအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်ကာ အတော် ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ကိုအုံကြီးအိမ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုအကြောင်းမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်၏။

မခင်လတ်တို့ နှင့် အတူ ယခုရုပ်ရှင်ကြည့်သော ညမတိုင်မီ (၄) ရက်လောက်က ညဉ့် (၁၀) နာရီ အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း မအိပ်သေးဘဲ စာများ ရေးလျက်ရှိစဉ် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ကြားရပြီးလျှင် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ယခုည (၁၁) နာရီတိတိအရောက် သူ၏ နေအိမ်သို့သွားရန် ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌ ၎င်း၏ အသံမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် ...

"ဪ ... ကိုသိန်းဦး ခင်ဗျားတစ်ခုတော့ သတိထားပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလာတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျာ"

"ဒီအကြောင်းတော့ နောက်မှ ပြောပါ့မယ်။ အောက်ဆုံးက အဝင်တံခါးကို ကျုပ် စေ့ရုံပဲစေ့ထားမယ်။ အသာကလေး တွန်းပြီးသာဝင်ခဲ့။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားလာတဲ့ အခါမှာ တခြားလူတွေ မမှတ်မိအောင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းပတ်၊ လုံချည်တိုတိုဝတ်ပြီး ရုပ်ဖျက်လာခဲ့နော်။ ကြားလားဗျ ... ကိုသိန်းဦး။ ကျုပ် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆက်ဆက်လာဗျနော်။ ကျုပ် မျှော်နေမယ် "

"ကောင်းပါပြီဗျာ ... ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်။ စောင့်သာနေပါ"

ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးမီ (၅) မိနစ်၌ ကျွန်တော်သည် တက္ကစီကို လမ်း

ခွတွင် ရပ်စေ၍ ကားမောင်း သမားအား ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီးနောက် ကိုအံ့ကြီးတိုက်ရှိရာ သို့ သွားရောက်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုအံ့ကြီး ပြောသည့် အတိုင်း စေ၍ ထားသော အောက်ဆုံးတံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်သို့တက် သွား၏။ ကိုအံ့ကြီးနေသော အခန်းသို့ ရောက်၍ တံခါးကို တွန်းဝင်သွားရာ ခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်း၍ ထားသော အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ကိုအံ့ကြီးလည်း ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်အား အသင့် စောင့်နေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

"နေရာကျလိုက်တာဗျာ။ (၁၁) နာရီတိတိ ခင်ဗျားရောက်တာဘဲ၊ အဲဒီလို အချိန်မှန်လွန်းလို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သဘောကျတာ"

"ဘာလဲဗျ ... အရေးတကြီးနဲ့ "

"အရေးကြီးလို့ ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ အရေးမကြီးရင် အလကား ခင်ဗျား ကိုခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးပါ့မလား ကိုသိန်းဒီး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် သိပြီး လာတာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တန်ဆောင်မုန်းလ ကတည်းက မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီးလာတာ အခါလယ်ကျော် ကျော်ရှိပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အင်မတန်ခင်ကြတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်းရှိရင် တစ်ယောက် မနေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရှေ့ကိုလည်း ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေ ဖြစ်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ခင်မင်စေချင်တယ်"

"ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက မခင်မင်တော့ဘူး ပြောလို့ လဲ"

"ဒီတော့ ကျုပ်မှာ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိနေတယ်။ ခင်ဗျား ကူညီရလိမ့်မယ်"

"ကူညီတန်လည်း ကူညီတာပေါ့ဗျာ။ နေပါဦး ... ကိစ္စကို ပြောပါဦး"

"ကိုသိန်းဒိုး ကျုပ်တစ်ခု ပြောမယ်။ လူဆိုတာ အကြံတစ်ခုတော့ ရကြတာပဲဗျနော်။ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ လည်း အင်မတန် လျှို့ဝှက်ပြီးထား တဲ့ အကြံတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ ဒီအကြံကိုတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အခုပြော လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်မရှိတဲ့ နောက် ခင်ဗျားကို ဆောင်ရွက် စေချင်တာလေး တစ်ခုပေးထားခဲ့ ချင်တယ်"

"ခင်ဗျား မရှိလို့ ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

"ဒီဟာ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်သေးဘူး။ ကျုပ် ဒီလိုလုပ်ရတာလည်း မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ ကိုသိန်းဒိုးရယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်းကို မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား ထင်သလောက် မဟုတ်သေးဘူးဗျနော်"

"ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကိစ္စကို ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမယ် ဆိုတာသာ ပြောစမ်းပါဦး"

"ပြောရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကျုပ် အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘာသိသလဲ ပြောစမ်း"

"ဘာသိရမလဲဗျ။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမဆို သိုသိုသိပ်သိပ် လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ကြံတတ် စည်တတ်တယ်။ ခင်ဗျားလာခဲ့တာ ရှမ်းပြည် နယ်က အခု ရန်ကုန်ကို ပြောင်းပြီးလာခဲ့တယ်။ သတ္တုရှာဖွေခြင်း ဘက်မှ အတော်ပဲကျွမ်းကျင်တယ်လို့ သိရတယ်။ လူပေါင်း သူပေါင်းကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အတော်ပြည့်စုံပြီး ငွေကို တချို့တစ်ဝက် ဘဏ်တိုက်မှာ အပ်ထားတယ်။ ခင်ဗျား အရင်က အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ကျုပ် မသိဘူးပေါ့လေ။ ခင်ဗျား အကြံအစည်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီး နေတယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က

ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်။ ဒါပဲ ကျုပ်သိတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေကြီး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်"

"ခင်ဗျား ပြောတာ အားလုံးမှန်ပါတယ်။ ကိုင်း ...ကိုသိန်းဒိုး ကျုပ်ပြောတာ ကောင်းကောင်း နားထောင်စမ်းပါနော်။ ဒီညဟာ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးညပဲဗျ။"

ဒီကနေ့ည ဒီကိစ္စဟာ ပြီးရင်ပြီးပါမှ မပြီးရင် နက်ဖြန်ထပ်ပြီး ပြုပြင်ဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ကျုပ်ကြည့်လို့ မြင်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ သစ္စာလည်း အင်မတန်ရှိတဲ့ လူဖြစ်တယ်။ ကဲ... ညဉ့်လည်း အတော်နက်ပြီဗျ။ ဒီပြင်ပြောင်းလဲပြီး ကျုပ်စီမံဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး"ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်မှ ထ၍ စာရေးစားပွဲသို့ သွားပြီးလျှင် အံ့ဆွဲထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ စာအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် "ကိုင်း ... ကိုသိန်းဒိုး နားထောင်ဗျာ၊ ဒီကနေ့ တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၆) ရက်နေ့နော်။ ဒီတော့ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ ည ရှစ်နာရီတိတိအချိန်မှာ ကြို့ကုန်းဘူတာရုံကို ခင်ဗျားရောက်အောင်သွားပြီး လက်မှတ်ပေးတဲ့ ရုံကလေးမြောက်ဖက်အစွန်ဆုံးက စိန်ပန်းပင်ကလေးအောက်မှာ ရပ်နေရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ အင်္ကျီအနက်၊ လုံချည်အနက် ဝတ်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပေါက် လာပြီး ကျုပ်နာမည်ကို မေးလိမ့်မယ်။ ဒီလို မေးတဲ့ အခါမှာ ဟောဒီစာကို ခင်ဗျားပေးရမယ်။ ကိုင်း ... ဒါပါပဲ"

"ကောင်းပါပြီဗျာ ... သိပါပြီ"

"ဪ ...ဒါထက် တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား သတိပြုရမယ်။ ဒီစာပေးတာ ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်စေနဲ့ ဗျာနော်။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား ဒီအဝတ် အစားနဲ့ သွားလို့ မဖြစ်ပေဘူးဗျို့။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကူလီသမားလိုလို ထင် အောင်ဝတ်ပြီး သွားရမယ်"

"ဒီဟာတော့ မခက်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် တတ်ပါတယ်။ နေပါဦး ... အရင်က ခင်ဗျား တစ်ခါပြောဖူးတဲ့ မိန်းမဟာ သူပဲလား"ဟု မေးလိုက်သော အခါ ကိုအံ့ကြီးလည်း အတန်ငယ် မျက်နှာပျက်လျက်ရှိလေရာ ထိုမိန်းမ ပင် ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်ဖြင့် ပြန်မပြောသော်လည်း အမူအရာအားဖြင့် ကျွန်တော် သိရှိရ၏။

"အခက်သားဗျို့၊ လူမှားပြီးနေမှာ လည်း စိုးရသေးတယ်။ တကယ်လို့ မတော်တဆ တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်က ဒီလိုအင်္ကျီ လုံချည် အနက်ဝတ်ပြီးလာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

"ဪ ...ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျို့၊ ခင်ဗျားပြောမှ ဘဲ ကျုပ် သတိရတယ်။ ဒီလိုဗျ ခင်ဗျား စာပေးရမယ့် သူငယ်မဟာ နေကြာပွင့်တစ်ပွင့် ခေါင်းမှာ ပန်လာလိမ့်မယ်။

ကိုင်း ... ဒီတော့ ခင်ဗျားခွဲခြားပြီး သိနိုင်ပြီမဟုတ်လား"

"သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေဟာ နေကြာပွင့်ကို ပန်ဆင်ရိုးထုံးစံမှ မရှိဘဲကိုဗျ၊ ဒီတော့ သိနိုင်လောက်ပါတယ်"

"ပြီးတော့ ... ကျုပ် တစ်ခုပြောချင်သေးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် မရှိတဲ့ နောက် ကျုပ်နေရာဆက်ခံတဲ့ လူကို အခုကျုပ်ကို ချစ်သလိုပဲ ချစ်ခင်ပါဗျာ"

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားကို ကျုပ် နားကိုမလည်ဘူး"

"ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ဒီဟာထားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့ ။ အခုတင်ကပြောတဲ့ ခင်

ဗျား စာပေးရမယ့် မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ကိုပဲဖြစ်စေ၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သက်သေခံအလုံအလောက် ထောက်ခံချက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုပဲ သူများကပြောပြော၊ ဘာမှ မကောင်းမထင်ရဘူး။"

"မထင်ပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုံလောက်တဲ့ သက်သေခံမရှိဘဲ မယုံတတ်ပါဘူး။"

ထို့နောက် ... ကိုအံ့ကြီးသည် အလွန်စိတ်ရှုပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောအမှုကို ပြုတော့မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာထားပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား စာအိတ်ကိုလှမ်း၍ ပေးပြီးနောက် ...

"ကိုင်း ... ကိုသိန်းဒိုး၊ ခင်ဗျား ဒီစာအိတ်ကို ဘယ်လိုပေးရမယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား။ မှတ်မိရင် တစ်ဆိတ်သည်းခံပြီး ကျုပ် ကြားရအောင် ပြန်ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

"ဘာမမှတ်မိစရာ ရှိသလဲဗျ၊ အခုတန်ဆောင်မုန်း လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ည (၈) နာရီတိတိကို ကြို့ကုန်းဘူတာ အရောက်သွားရမယ်။ ရောက်ရင် မီးရထား လက်မှတ်ပေးတဲ့ ရုံကလေးမြောက်ဘက် အစွန်ဆုံး ကျတဲ စိန်ပန်းပင်ကလေးအောက်မှ ရပ်ပြီးစောင့်နေရမယ်။ နေတဲ့ အခါ လုံချည်အင်္ကျီအနက် ဝတ်ပြီး နေကြာပွင့်တစ်ပွင့် ပန်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထဲကို ဒီစာပေးရမယ်။ ဒီလိုပေးတဲ့ အခါ တခြားသူများ မမြင်စေရဘူး။ သွားတဲ့ အခါမှာ ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားရမယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လားဗျ"

"ဟုတ်ပြီဗျို့ ... ဟုတ်ပြီ။ ကျုပ်က ဒီလိုမှ သဘောကျတယ်။ ကျေးဇူးပဲ ကိုသိန်းဒိုးရယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ခင်ဗျား အခုဆောင်ရွက်မယ့်ကိစ္စဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ကျုပ် မမေ့ပါဘူးဗျာ။"

ကိုင်း... ဒါဖြင့် ကျုပ် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဒီစာကို သူငယ်မလက်ထဲရောက်အောင် ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ထပ်ပြီး ကတိပြုစမ်းပါဦးဗျာ"

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် "ကျုပ် လေးလေးနက်နက် ကတိပြုပါတယ်ဗျာ"ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ဤသို့ နှုတ်မှ ဖွင့်ဆို ကတိပြုပြီးသောအခါ ကိုအံ့ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်း လာပြီးလျှင် ကျုပ်တော့ စိတ်အေးသွားပြီ မိတ်ဆွေ၊ စိတ်အေးသွားပါပြီ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ညဉ့်လည်း အတော်နက်ပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း ပြန်ပေတော့။ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားပါနဲ့ ဗျနော်။ ခင်ဗျား အသက်နဲ့ ထပ်တူ စောင့်ရှောက်ပါတော့ဗျာ"

ကျွန်တော်လည်း ကိုအံ့ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာ ညဉ့် (၁၂) နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ ဒါလ်ဟိုဇီလမ်းထိပ် ဓာတ်မီးတိုင်တစ်ခု အောက်တွင် ခေတ္တရပ်တန့်ပြီးလျှင် စာအိတ်ကို ကြည့်ရှုရာ စာအိတ်မှာ များစွာ ထူးခြားခြင်းမရှိလှဘဲ ရိုးရိုးစာအိတ်အဖြူ အထူးစာမျိုးဖြစ်၍ ကျောဘက်တွင် ချိပ်နက်ဖြင့် ကိုအံ့ကြီး နာမည်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထား၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် (S-S-S) ဟု မင်ဖြင့် ရေးသား ထားလေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုအံ့ကြီး၏ အကြောင်းနှင့် တကွ ယခုကဲ့သို့ ထူးဆန်းသောစာကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထံ အပေးခိုင်းခြင်းတို့ကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ မြင်းရထားတစ်စီးကို အခန့်သင့်တွေ့ရသည် နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သောအခါ တပည့်မောင်ဘိုးလူမှာ ရုပ်ရှင်မှ ပြန်ရောက် လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီများ ပြင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် ကိုအံ့ကြီး၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ ယမန်နှစ်က မန္တလေးမှ လာသော အ

စုန်စာပို့ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန် တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းစီး၍ လာခဲ့ကြသည် မှ စ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိ၏ အကျိုးကို အကြိမ်ကြိမ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ယခုတစ်ဖန် သူ၏ အကျိုးကိုပြန်၍ ဆောင်ရွက်ရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း စသည် ဖြင့် စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

ထို့ပြင် သူမရှိလျှင် သူ၏ နောက်ဆက်ခံသူအား ယခုကဲ့သို့ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ပါဆိုသော စကားမှာ အဘယ်ကို ရည်ရွယ်၍ ဆိုလေသနည်း။ သူ၌ ဆက်ခံရန် သားသမီးဟူ၍ လည်း မရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်း နေသူ ဖြစ်၏။ ဤမျှသာမက သူ့ကိုဖြစ်စေ စာယူမည့် မိန်းကလေးကိုဖြစ်စေ လုံလောက်သော သက်သေခံမရှိဘဲ မည်သူကပင် မကောင်းပြောစေကာမူ မယုံပါနှင့် ဟူသော စကားကလည်း ရှိချေသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုအံ့ကြီး ပြောလိုက်သော စကားများကို စဉ်းစားရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် အညောင်း ဆန့်လျက် ရှိစဉ် ကျယ်လောင်သော မြည်လျက်ရှိသော တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရပြန်၏။

စကားပြောသူမှာ အခြားသူမဟုတ် ကိုအံ့ကြီးပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် အသံမှာ ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ အတန်ငယ် ပြောင်းလဲလျက် ရှိသည် ဟု ထင်မိ၏။

"ဗျို့ ...ကိုသိန်းဒိုး ... ကိုသိန်းဒိုးလား၊ အိပ်ပြီလားဗျ"

"မအိပ်သေးပါဘူးဗျာ၊ နေပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ပြန်တာလဲဗျ"

"ကျုပ်တိုက်ကို အခု ခဏလာခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ"

"ဘာကိစ္စရှိပြန်သလဲဗျ။ တယ်ခက်တဲ့ လူပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုသိန်းခိုး။ အင်မတန် အရေးကြီးလို့ ပါ"

"ခပ်တိုးတိုးပြောပါဗျာ။ အနားကလူတွေ ကြားကုန်ပါမယ်"

"ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ နက်ဖြန်မနက်မှ လာရင် မဖြစ်ဘူးလား"

"မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... လာခဲ့စမ်းပါ။ အခုမြန်မြန် ဟိုသူငယ်မ ...
ခင်ဗျား ရောက်တော့ ပြောပါမယ်ဗျာ"

တစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အ
ငှားမော်တော်ကား တစ်စီးကို တယ်လီဖုန်းဖြင့်ခေါ်၍ ထွက်လာရာ
ဘုန်းကြီးလမ်းထိပ်၊ လမ်းမတော် မီးသတ်စက်ရုံကြီး ရှေ့တွင် မော်တော်
ကားမောင်း သမားအား ပိုက်ဆံပေးခဲ့ပြီးနောက် ကိုအံ့ကြီး တိုက်ရုံရာသို့
လာခဲ့လေ၏။ ကိုအံ့ကြီးနေသော အခန်းတံခါး၏ လက်ကိုင်ကို ဖြည်းည
င်းစွာ ဖွင့်ပြီးလျှင် "ခင်ဗျားဟာ အချိန် မတော် အချိန်တော် တယ်ပြီးဒုက္ခ
ရှာတဲ့ လူ"ဟု ရန်တွေ့ ပြောဆိုမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ကြံ၍ သွားသော်လ
ည်း အခန်းတံခါးကို ဖွင့်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြော မည်ပြုသောစ
ကားများကို နှုတ်က မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်
လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်အား ကျောခိုင်းထိုင်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏
မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် မြင်ရသဖြင့် ထိုင်နေသူမှာ ကိုအံ့ကြီး မဟုတ်
သော်လည်း ၎င်းနှင့် အလွန်တူသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို သိ
ရလေသည် ။

ထိုင်နေသောသူသည် ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလျှင် ထလာ
၍ စားပွဲတစ်လုံးတွင် မှီလျက် အနည်းငယ် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြီးလျှင်
ကျွန်တော့် အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ထိုသူမှာ ရတ်တရက်
ကြည့်လိုက်ပါမူ ကိုအံ့ကြီးနှင့် ရွေးမရအောင်ပင်
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ တူလှသော်လည်း အတန်ငယ် အသက်ငယ်၍

နုပျိုသော ရုပ်လက္ခဏာရှိလေ၏။ ၎င်း၏ နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ ကိုအံ့ကြီး ထက် အနည်းငယ်ပါး၍ မုတ်ဆိတ်မွေးများ မှာ လည်း အနည်းငယ် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုအံ့ကြီး၏ ဆံပင်မှာ အနည်းငယ်ကြောင်လျက် ရှိသော်လည်း ထိုသူမှာ မည်းနက် တောက်ပြောင်လှသော ဆံပင်များ ဦးခေါင်းတွင် ထက်သန်စွာ ပေါက်လျက် ရှိကုန်၏။ ထိုသူ၏ ပါးရိုးများမှာ ကိုအံ့ကြီးထက် အနည်းငယ်ကြီးသည် ဟု မှတ်ထင်ရလေရာ မျက်လုံးများမှာ လည်း ကိုအံ့ကြီးထက် စူးရှသော မျက်လုံးများ ရှိချေ၏။

ကျွန်တော်သည် အသက်ကိုမျှ မရှုနိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသူကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် သတိရသဖြင့် ပြုံးပြီးလျှင် ...

"ကိုအံ့ကြီး ဘယ်သွားပါသလဲ ... ခင်ဗျာ"

"ကျုပ်ပေါ့ဗျာ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် မိတ်ဆွေရင်းကြီး ကိုသိန်းခိုး မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျား ဘယ်ကိုအံ့ကြီး ဟုတ်လို့ လဲ။ ကျုပ်လည်း ပဲ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကိုအံ့ကြီးပါပဲ ထိုင်ပါ ... ကိုသိန်းခိုးရဲ့ "

"မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျားက လူကို ညာစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုအံ့ကြီး ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာသာ ကျုပ် သိချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ညာလို့ မရဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ"

"ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဟာ ကျုပ်ပေါ့ဗျာ။ ကိုအံ့ကြီးကို ဆက်ခံခဲ့တဲ့ လူကို မိတ်ဆွေရင်းလို သဘောထားပါမယ်လို့ ခင်ဗျားက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အမှန်ပဲ။ နို့ပေမဲ့လို့ ကိုအံ့ကြီး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုအံ့ကြီး

ယောင်ဆောင်ပြီး ကျုပ်ကို လိမ်တာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ဒီဟာ နောက်တော့ သိလိမ့်မယ်ပေါ့ ကိုသိန်းခိုးရယ်။ ရော့ ... ဆေးလိပ် သောက်ပါဦး"ဟု ပြောကာ ကိုအံ့ကြီး တည်နေကြဖြစ်သော ယွန်းသေတ္တာကလေးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်များ တည်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လျက် ထိုသူ၏ မျက်နှာကိုပင် မပြတ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေရာ စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ် ကြောက်ရွံ့လာမိ၏။ ထိုသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ အလွန်ထူးဆန်းလျက် မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်လိုက်ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြုလုပ်မည့် လက္ခဏာရှိတော့၏။ စကားပြောသောအခါများ ၌ လွန်စွာပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ မည်သည့် နေရာတွင် မျှ မဟာစေရဘဲ ပြောဆိုလေရာ၊ ကိုအံ့ကြီးပြောဆိုသည် ထက် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်ပုံ ရလေ၏။ ထိုသူသည် လက်များကို စားပွဲပေါ်တွင် ချထား၍ ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည် ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ လက်သည်းများမှာ စေ့စပ်စွာ လှီးဖြတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ မတ်တတ်ရပ်၍ နေသောအခါ ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက် ပခုံးမှာ လက်ယာဘက်ထက် အတန်ငယ်မြင့်လျက် ရှိလေရကား များ စွာ အချိုးအစားမကျချေ။ ထိုသူအား ဘေးတိုက် အနေအထားနှင့် ၎င်း၏ နှာတံမှာ အလွန်မောက်၍ ကိုအံ့ကြီးနှင့် များ စွာတူလှပေ၏။

"ကိုင်းဗျာ ... ခင်ဗျားဟာ ကိုအံ့ကြီးဖြစ်ရင် ကျုပ်ကို တစ်ခါပြန်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ပြန်ရတာလဲ"

"ကျုပ်ဟာ ကိုအံ့ကြီး ကိုယ်စားလှယ်ပါဗျ။ ဒီတော့ ... ကိုအံ့ကြီးနေရာမှာ ဆက်ခံမယ့်လူကို ခင်ဗျားကြည့်ရအောင် ခေါ်လိုက်တာပဲ"

"ကျုပ်ကို လှောင်နေတာလား"

"ကိုသိန်းဒိုး ... ခင်ဗျား၊ ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲ ... လှောင်တာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ တကယ်ပြောနေတာ"

"ဒါဖြင့် ... ဘာလဲ၊ အမှန်ကိုပြောပေါ့ ... မိတ်ဆွေ"

"ဒီဟာတော့ နောက် တဖြည်းဖြည်း ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ် ကိုသိန်းဒိုးရယ်"

"ကိုင်း ... ဒါဖြင့် ကိုအုံကြီးအစစ် ဘယ်မှာ လဲ ဆိုတာသာပြောပေတော့"

"ကိုအုံကြီးအစစ်က ဒီမှာ ပေါ့ဗျ၊ မနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလကတည်းက မန္တလေးက အပြန် စာပို့သင်္ဘော ဒုတိယခန်းထဲမှာ အတူတူ စီးပြီး လာကတည်းက ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေ ကိုအုံကြီးဆိုတာ ကျုပ်ပေါ့"ဟု ပြောကာ ကိုအုံကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ပြဖူးသော လက်ဝဲဘက် တံတောင်ဆစ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် ရှိသည့် ဓားခုတ်ရာ အမာရွတ်ကြီးကို ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ပြီးနောက် ပြလေသည်။ ။

ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက် "ခင်ဗျား ဒီလောက် ရုပ်ဖျက်ထားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ရုပ်ဖျက်ပုံက အံ့သြလောက်သဗျာ။ တော်လည်း တော်ပါပေတယ်။ ကျုပ် ဒီလောက်ကြာအောင် ကြည့်တာတောင်မှ မသိတာအံ့ပါရဲ့ "

"ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားကို စမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ချင်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကိုသိန်းဒိုး၊ ကျုပ်စာကို သတိမေ့ပြီး မနေနဲ့ ဗျနော်။ ခင်ဗျားလည်း အကျိုးရှိဖို့ ပဲဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်ဆုံးမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ လည်း သက်ဆိုင်နေတယ်။ ကိုင်းလေ ... တစ်နာရီတောင်ခွဲပြီ၊ မနက်ကျမှ ပဲ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြသေးတာပေါ့"ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့်အား လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ် ဆက်လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရာ အောက်ဆုံးထပ်သို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏ ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် လောက်တွင် လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငါ့အား တစ္ဆေများ ပင် ခြောက်လေသလောဟု သိလိုသော ဆန္ဒရှိသည် နှင့် ခြေသံကြားရာ နောက်သို့ လိုက်လာရာ၊ အနီးသို့ ရောက်လျှင် သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုအောက်၌ ခြေသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း တစ္ဆေမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသော အချက်များမှာ လက်ကောက်ချင်း ထိသောအသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းနှင့် အလွန်စူးရှ မွှေးကြိုင်လှသော ရေမွှေးနံ့ရခြင်းတို့ ပင် ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း ကမ်းနားလမ်းဘက်မှ ဘုန်းကြီးလမ်းထဲသို့ ပြန်၍ လာပြီးနောက် ဒါလ်ဟိုဇီ လမ်းဘက်သို့လျှောက်ခဲ့ရာ ထိုအချိန်မှာ (၃) နာရီထိုးပြီးပြီ ဖြစ်၍ အိမ်သို့ခြေလျင် လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်၍ မပျော်သေးသည် နှင့် ကိုအံ့ကြီးမှာ ယခုကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ပြောင်း၍ သွားခြင်းက လည်းကောင်း၊ အိမ်အထွက်ဝတွင် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်၍ သွားသော အလွန် အနံ့ပြင်းသည့် ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းလာသူ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အကြောင်းနှင့် တကွ ကိုအံ့ကြီး ပြောလိုက်သော စကားများကို စဉ်းစားပါသော်လည်း မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ဘဲ ရှိလေရာ နံနက် (၄) နာရီထိုးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း နံနက် (၁၀) နာရီထိုးပြီးမှ အိပ်ရာက နိုးလေရာ အဝတ်အစားများ လဲပြီးနောက် (၁၁) နာရီမထိုးမီ ဘုန်းကြီးလမ်းသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကိုအံ့ကြီးနေသောတိုက် အောက်ဆုံးထပ်တွင် မြန်မာလူမျိုး စာဇင်တစ်ယောက် နှင့် ပုလိပ်သားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် မ

ည်ကဲ့သို့ အကြောင်းထူးလေ သနည်းဟု ၎င်းတို့ အား တီးခေါက် စုံစမ်း
လေသည်။

"လူသတ်မှုဖြစ်လို့ ဗျ၊ ကိုအံ့ကြီးဆိုတဲ့ လူ နေတဲ့ အခန်းမှာ "

"အလိုဖြစ်ပုံကို ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ"

"အပေါ်မှာ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နဲ့ အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူး ရှိပါ
တယ်။ ကြွပါခင်ဗျာ ...အပေါ်ကို ခင်ဗျားက ကိုအံ့ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေလား"

တိုက်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်၊ ပုလိပ်သား
နှစ်ယောက်၊ အရပ်သား နှစ်ယောက်တို့ သည် အလောင်းတစ်ခု၏ အနီး
တွင် စုရုံးဝိုင်းအုံ စကားပြောဆိုလျက် နေသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။
ကျွန်တော်လည်း အင်စပိတ်တော်အား ကိုအံ့ကြီး၏
မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းကို ပြောဆိုလေရာ၊ အင် စပိတ်တော်သည် ကျွန်
တော့် မျက်နှာကို တစ်ခါနှစ်ခါမျှ ကြည့်ပြီးနောက် ...

"ခင်ဗျား ကိုအံ့ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေလား"

"မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ခင်ဗျား မိတ်ဆွေကိုတော့ ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကိုလည်း
မသင်္ကာ စရာဖြစ်နေတယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပုံလဲ ခင်ဗျာ။ တစ်ဆိတ်လောက် အမိန့်ရှိပါဦး၊
သူလည်း ဒီလို မလုပ်တန်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းသင်းလာ
တာ အတော်ကြာပါပြီ။ အင်မတန် သဘောကောင်းရှာပါတယ် ခင်ဗျာ"

"သဘောကောင်းတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ၊ သူ့ကို ရှာမတွေ့တာ
က ခက်တယ်"

"အမှုသွားက ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျ"

"ဒီလိုခင်ဗျ။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ကိုအံ့ကြီးဆိုတဲ့ လူဟာ ဒီအခန်းမှာ နေတယ် မဟုတ်လား။ သားမယားလည်း မရှိဘူးဆိုကိုဗျ။ အိမ်မှာ တောက်တိုမည်ရခိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိတာပေါ့လေ။ သူထမင်းစားတော့ ဟိုဘက်တိုက်က ဒေါ်စိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက မနက် (၁၀) နာရီမှာ တစ်ခါ၊ ညနေ (၆) နာရီမှာ တစ်ခါ လာပြီး ထမင်းပို့ရသတဲ့ဗျ။ ဒီမိန်းမကြီးဆီမှာ ထမင်းကို လခနဲ့ ပေးပြီး စားတာပေါ့လေ။ ဒီတော့ ကနေ့မနက် (၉) နာရီခွဲလောက် ဒေါ်စိန် လည်း ခါတိုင်းလို ထမင်းပွဲပြင်ပြီးလာတော့ အခန်းတံခါးလည်း ပွင့်လို့ တဲ့ ဗျ။ ဒီသူငယ်မကလေးလည်း အခန်းဝမှာ ခေါင်းစိုက်ပြီး လဲနေတာ တွေ့တာကိုဗျ။ ဒီလိုတွေ့တော့ မိန်းမကြီးလည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဆင်းပြေးပြီး သူ့ယောက်ျား ပြော၊ သူ့ယောက်ျားက ဂါတ်လာတိုင် ချက်ပေးတာပဲ"

"ဘယ်လိုဒဏ်ရာနဲ့ သေတာလဲခင်ဗျ"

"ခင်ဗျားပဲ ကြည့်ပေတော့ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီလိုဒဏ်ရာနဲ့ သေတာမျိုး ဒီတစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်"

ကျွန်တော်လည်း ခုတင်ပေါ်ရှိ အလောင်းသဏ္ဌာန် တစ်ခုကို အုပ်ထားသော အဝတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ လှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကိုအံ့ကြီးမှာ မကြာခဏ မိန်းမဧည့်သည် များ လာရောက်တတ်ကြရာ ကျွန်တော့်မှာ ၎င်းတို့ နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့ဖူး သော်လည်း ယခုသေဆုံးသူ သူငယ်မကလေးကိုမူ တစ်ကြိမ်မျှပင် မမြင်ဖူးချေ။ သေဆုံးသူ သူငယ်မကလေးမှာ အရွယ်အားဖြင့် အသက် (၂၀) ကျော်ကျော်ခန့်မျှလောက်သာ ရှိမည် ထင်ရ၍ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ မှာ လည်း ယဉ်ကျေးသိုက်မြိုက်စွာ ဝတ်ဆင်

င်လျက် ရှိသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ ဟုတ်ဟန်လက္ခဏာ မရှိဘဲ၊ နယ်မှ လာရောက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဦးခေါင်းတွင် ဆင်စွယ် အစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆံထိုး ဆံနှိပ်များကို ဆင်လျက်၊ နားတွင်လည်း အလွန်အရည်ကောင်းလှသော ကျောက်နီအစစ် တစ်လုံး နားကပ်ကလေးကို ပန်ဆင်ထားရာ မည်းနက် တောက်ပြောင်၍ ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံပင်တို့ မှာ ဖြူဝင်းလှပသော ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာကလေးကို အထူးသဖြင့် ထင်ရှား ပေါ်လွင်စေပြီးလျှင် အသက်ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့သော်လည်း ပြုံးပြုံးကလေး အိပ်ပျော်နေဘိသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ ။

"ဆရာဝန် ပြန်သွားတာ (၁၅) မိနစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်ဗျ။ ဒဏ်ရာကို ကြည့်ပါဦးဗျာ။ ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းသလဲ" ဟု ပြောပြီးလျှင် အင်စပိတ်တော်လည်း သူငယ်မကလေး၏ အင်္ကျီအပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးကိုဖြုတ်ကာ လက်ဝဲဘက် ညှပ်ရိုးအောက် တစ်လက်မခန့် ကွာသောနေရာတွင် သွေးစို့နေသော မတ်စေ့ခန့်ရှိ ဒဏ်ရာကလေးကို ပြလေ၏။ ဒဏ်ရာမှာ စူးဖြင့်ထိုး၍ ထားဘိသကဲ့ သို့ရှိရာ ဖြူစင်သော သူငယ်မ၏ ပဒုမ္မာအင်္ကျီပေါ်တွင် မတ်စေ့ဝိုင်းခန့်ရှိ သွေးကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

"ဒီဒဏ်ရာဟာ ဆရာဝန်အပြောကဖြင့် အထဲကို နှစ်လက်မလောက် ဝင်ရင် သေနိုင်လောက်သတဲ့ ဗျ။ အခုတော့ဗျာ ဒဏ်ရာအနက်ဟာ ငါးလက်မလောက် ရှိတယ်လို့ ခန့်မှန်းရသတဲ့ ၊ အင်မတန်ထက်တဲ့ စူးချွန်နဲ့ ထိုးပြီး သတ်တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ပဲဗျ။ ပြီးတော့ ထူးဆန်းတာ တစ်ခုကလည်း ထိုးလိုက်တဲ့ လက်နက်ဟာ စူးဖြစ်ရင်လည်း ဝိုင်းပြီးနေရမယ်။ အခုတော့ သုံးမြောင့်ပုံ ဖြစ်နေတယ်ဗျ"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ ... တယ်ပြီး ထူးဆန်းတာပဲ"

"ကျုပ်တို့ ကိုအံ့ကြီးအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ မှန်စားပွဲတစ်ခုပေါ်မှာ အင်မတန် ထင်ရှားတဲ့ လက်ရာတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူငယ်မကလေး အလောင်းနားမှာ ပတ္တမြား ဆံထိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ဆံနှိပ်ကလေးတစ်ခုလည်း တွေ့ရတယ်။ လက်ရာကိုယူပြီး စုံထောက်တွေ လာစစ်ဆေးကြည့်တော့ သေတဲ့ သူငယ်မလေးလက်ရာ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ အခု ချက်ချင်းတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ"

"ကိုအံ့ကြီး လက်ရာများ လား ခင်ဗျာ"

"ဒါလည်း မဟုတ်ဘူး တဲ့ ဗျာ။ ယောက်ျားလက်ရာတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ။ ခန့်မှန်းချေ အားဖြင့် ကြည့်ရင် မှန်စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ လက်ရာဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရာတော့ လက်ရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သေတဲ့ သူငယ်မ ကလေးရဲ့ လက်ရာကနည်းနည်းကြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သေတဲ့ သူငယ်မလေး ရဲ့ လက်ရာမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်မြင်ချက်ပေးသွားတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ... ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ မှန်ဘီလူးနဲ့ လက်ရာချင်း ယှဉ်ပြီး ကြည့်တဲ့ အခါကြမှ သေသေချာချာ သိရမှာ ပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ခန့်မှန်းချေလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ"

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ဘုန်းကြီးလမ်း ကိုအံ့ကြီးအိမ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှု အကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။

စာရေးသူ၏ မှတ်ချက်။ ။ ဤနေရာတွင် ကိုသိန်းခိုး၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရန် လိုအပ်ပေရာ၊ ကိုသိန်းခိုးမှာ မြန်မာ ဆေးဝါးများကို မြန်မာပြည် တစ်ဝန်းလုံးသို့ ရောင်းချလျက်ရှိသော နာမည်ရ ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယော

က်ဖြစ်၍ စာပေကိုလည်း လိုက်စားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း မြန်မာသတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်တွင် အကျိုးဆောင် သတင်းထောက် အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကော်လံစားဆောင်းပါးရှင် တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ကိုသို န်ဒိုင်းမှာ အနောက်နိုင်ငံမှ ရာဇဝတ်မှုကြီးများ တွင် စုံထောက်များ ၏ စူးစမ်းရှာဖွေ စုံထောက်ပုံများကို အလွန်ဝါသနာထုံလျက်ရှိရာ မြို့ပေါ်တွင် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်လာက သူသည် ပုလိပ်ဘက်သို့ အမြဲတမ်း ကူညီဆောင်ရွက်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ယခုဝတ္ထုမှာ သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကူညီခဲ့သော အမှုများ ထဲမှ အမှု တစ်ခုဖြစ်လေသည် ။

ကိုသိုနီးဒိုင်းသည် ထိုအမှုအကြောင်းကို ထိုအခါက နေ့စဉ်သတင်းစာတစ် စောင်တွင် ရေးသားမည်ဟု အကြမ်းဖျဉ်းစုဆောင်းထားခဲ့ရာ ဤအဖြစ်အပျက် ကို စာရေးသူ ရရှိခဲ့ပါသည် ။

စာရေးသူ

အခန်း ၂

ကျွန်တော် အိမ်သို့ရောက်၍ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသော် လူသတ်
မှု အကြောင်းနှင့် တကွ ပျောက်ကွယ်တိမ်းရှောင်နေသည့် မိတ်ဆွေ ကို
အံ့ကြီး အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

"ကိုအံ့ကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် တိမ်းရှောင်၍ နေလေသနည်း။ သူ
ကိုယ်တိုင်ပင် သတ်ကောင်း သတ်ပေလိမ့်မည်။ သေသူ သူငယ်မက
လေးမှာ ရန်ကုန်မှ မဟုတ်။ အခြားတစ်မြို့တစ်ရွာမှ လာရောက်ဟန် တူ
သည့် ပြင် မြန်မာလူမျိုး၏ မျက်နှာနှင့် မတူ၊ ရှမ်းခပ်ဆန်ဆန် ရှိ၍ ၎င်း
၏ ကိုယ်တွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် လူကုံထံတ
စ်ယောက်၏ သားသမီးဖြစ်တန်ရာ၏။ ထိုသူမ အနီးတွင် တွေ့ရှိသော ပ
တ္တမြားဆံထိုးနှင့် ရွှေဆံနှိပ်ကလေးတစ်ခု၊ မှန်စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရ
သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ လက်ရာကလည်း ရှိချေသေး၏။ အ
ကယ်၍ ၎င်းအား ကိုအံ့ကြီး မသတ်လျှင် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်က
သူ၏ အိမ်တွင် လာရောက်သတ်ရန်မှာ လည်း အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏
။ ၎င်းအား အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်က လာရောက်သတ်ဖြတ်ခဲ့
လျှင်လည်း ကိုအံ့ကြီးသည် မည်သည့် အတွက် ပုန်းရှောင်၍ နေလေသန
ည်း။ သေသူမိန်းကလေးမှာ လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံ ပါရှိ၍ ၎င်း
၏ အိတ်ထဲတွင် လည်း တစ်ရာတန်ငွေစက္ကူ သုံးချပ်၊ တစ်ဆယ်တန် ငွေ
စက္ကူ ခုနစ်ချပ်၊ ငွေဒင်္ဂါးသုံးပြားနှင့် အကြွေအနည်းငယ် တွေ့ရှိရသဖြင့်

ပစ္စည်းကိုယူလို၍ သတ်ခြင်း မဟုတ်တန်ရာပေ။ ပစ္စည်းအတွက် မဟုတ်
ခဲ့သော် အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်လေသလော၊ ဤကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်
နုပျိုသော အရွယ်၌ မိန်းကလေးများ ၏ အကြီးမားဆုံး ရန်သူမှာ အချစ်
ကိစ္စပင် ဖြစ်သည် ။ ထိုည၌ ကိုအံ့ကြီးက ငါ့အား ပြောဆိုသော
စကားများ နှင့် တကွ သူ၏ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ဖျက်
ထားခြင်းတို့ မှာ ဤလူသတ်မှုကြောင့် ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုည၌ နှစ်
နာရီခွဲအချိန်လောက်က ငါသည် ကိုအံ့ကြီးအခန်းမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် သစ်
ပင်ရိပ်အနီး၌ လျင်မြန်စွာ ပျောက် ကွယ်သွားသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏ သဏ္ဌာန်မှာ ဤသေသူ သူငယ်မပင် ဖြစ်လေသလော။ ငါသ
ည် သူငယ်မ၏ လက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်ကောက်ချင်းထိသံကို
နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရုံမျှမက ၎င်း၏ ကိုယ်၌ ဆွတ်ဖျန်းလာ
သော အလွန်တရာ မွှေးကြိုင်စူးရှသည့် ရေမွှေးနံ့ကို ယခုတိုင် သတိရနေ
သေး၏။ ထို့ပြင် သေဆုံးသူ သူငယ်မကလေး၏ ကိုယ်တွင် တွေ့ရှိသော
ဒဏ်ရာမှာ လုံးပတ်အားဖြင့် ခဲတံလောက်မျှ ရှိပြီးလျှင် ပုံသဏ္ဌာန်မှာ သုံး
မြောင့်သဏ္ဌာန်ရှိ၍ ငါးလက်မကျော်မျှ စူးဝင်လျက်ရှိရာ အစိုးရစုံထောက်
များ ပင် မတွေးတောတတ်နိုင် အောင်ရှိ၍ အလွန်ပင်စဉ်းစားရန် ခ
က်တော့၏။

လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်နေ့ နံနက် (၈) နာရီ အ
ချိန် လောက်တွင် ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ အဝတ်အစား
များကို လဲလှယ်လျက်ရှိစဉ် တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ဘိုးလူသည်
အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဧည့်သည် တစ်ယောက် အပြင်ခန်း၌ စောင့်နေ
ကြောင်း ပြောလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာရာ အိမ်
ရှေ့ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခုံညားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် အသက်
(၃၅) နှစ်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဘု

န်းကြီးလမ်း လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူးပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူးမှာ အသက် (၃၅) နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးဟန် တူသော်လည်း အစိုးရအမှုထမ်း ဂုဏ်ဒြပ်နှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်ရကား အသက်ပင် ငယ်သော်လည်း ၎င်း၏ ဂုဏ်ကိုလိုက်၍ ဦးအုံးဘူးဟူ၍ နေရာတိုင်း၌ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဦးအုံးဘူးသည် ကျွန်တော် ထွက်လာသည် ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မျက်နှာကို ပြုံးရွှင်စွာထားလျက် ...

"အကြောင်းတော့ နည်းနည်း ထူးလာပြန်ပကော မိတ်ဆွေ"

"ဘယ်လိုပါလဲခင်ဗျာ အမိန့်ရှိပါဦး"

"ဒီကနေ့ မနက် ပြင်ဦးလွင်ဂါတ်က မှတ်တမ်းတခု ပို့လိုက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ...ပြောပါဦး"

"ဒီလိုဗျာ ... ဒီမှတ်တမ်းက စုံထောက် အင်စပိတ်တော်ကလေး တစ်ယောက် ကျုပ်တပည့်ကလေးပါပဲဗျာ။ သူသိသလောက် ရေးပြီးထားတဲ့ မှတ်တမ်းပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ပဲ အခု ကျုပ်တို့ အမှုမှာ နည်းနည်း သက်ဆိုင်မယ်ထင်တာနဲ့ သံကြိုးနဲ့ မှာ လိုက်တာ။ ယနေ့မနက်ပဲ ရောက်လာတယ်။ အတိုကောက်ပဲ ပြောပါရစေ တော့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ရုံးသွားစရာ ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိသေးလို့ ပါ။ ဒီလိုကိုးဗျာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ရက်စွဲတော့ အသေအချာပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် မမှတ်မိလို့ ပြင်ဦးလွင်နားက "အနီးစခန်း"ဆိုတဲ့ ရွာမှာ သတ္တုတွင်းသူဌေး ကိုအုံကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိသတဲ့ ဗျာ။ ဒီလူဟာ မြွေကိုက်ပြီး သေတယ်ဆိုသကိုးကိုသိန်းဒိုးရဲ့ ။ ဒီလူ့အကြောင်းကို နည်းနည်း ပြောဦးမယ်။ မြွေကိုက်ပြီး သေတယ် ဆိုတဲ့ ကိုအုံကြီးဟာ အရင်သီပေါမှာ နေသတဲ့ ဗျာ။ အလုပ်က

တော့ ရှမ်းတွေဆီက ကျောက်စိမ်းတွေမြဲတွေ တခြားအဖိုးထိုက်တဲ့ ကျောက်တွေကို ဈေးချိုချိုနဲ့ ဝယ်၊ မန္တလေးဆင်းပြီးရောင်း၊ သတ္တုဘက်မှာ လည်း တော်တော်နားလည်လေတော့ သတ္တုထွက်မယ်ထင်တဲ့ မြေတွေကိုလည်း လိုက်ပြီးဝယ်တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ လည်း လိမ္မော်ပင်၊ လက်ဖက်ပင်တွေကိုလည်း မြေဧက အတော်များများ ဝယ်ပြီး စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်သတဲ့ ဗျာ။ အဲဒီလိုနဲ့ စီးပွားအင်မတန် ဖြစ်လာတာပေါ့လေ။ ဒီလူ မှာ သတ္တုများ ရှာဖွေနိုင်တဲ့ လိုင်စင်လည်း ရှိသတဲ့ ။ ဒီလိုလုပ်ကိုင်ပြီးနေရင်းပဲ တစ်နေ့တော့ မြန်မာလူမျိုးလိုလို၊ ရှမ်းလိုလို၊ ယိုးဒယားလိုလို လူတစ်ယောက် အလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သူ့ဆီရောက်လာတာကိုဗျာ။ ဒီလူက အင်္ဂလိပ်စာလည်း အတော်တတ်တယ်။ သတ္တု အကြောင်း၊ ကျောက်မျက်ရတနာအကြောင်း တွေကိုလည်း အတော်အတန်နားလည်ပြီး အမဲပစ်လည်း ဝါသနာပါပြီး အင်မတန် လက်ဖြောင့်တဲ့လူ ဆိုသကဲ့သို့ဗျာ။ ဒီတော့ကိုအံ့ကြီးလည်း ဒီလူကိုသဘောကျပြီး သူ့ဆီမှာထားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ သီပေါမြောက်ဘက် "ဆင်အင်း" ဆိုတဲ့ ဘူတာကို ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်။ လားရှိုးသွားတဲ့ လမ်း သီပေါကနေ ပြီး (၂၁) မိုင်ဝေးတယ်။ အဲဒီ"ဆင်အင်း"ဆိုတဲ့ ရွာကလေးအရှေ့ဘက်မှာ စိန် ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ တောင်တစ်တောင်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သွားကြတာပေါ့လေ။ သူတို့ သွားတဲ့ လမ်းကလည်း အင် မတန် ကြမ်းလေတော့ ဆင်ပေါ်မှာ စားရေရိက္ခာ အလုံအလောက်တင်ပြီး သွား ကြရတယ်။ ဟိုကျတော့ တဲထိုးပြီးစခန်း ချနေတာကိုဗျာ။ နောက်ခုနစ်ရက် လောက်ရှိတော့ ကိုအံ့ကြီးလည်း သတင်းကြားတဲ့ အတိုင်း စိန်ထွက်တဲ့ နေရာကို မတွေ့တာနဲ့ စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်လာရာတွင် မကသေးဘူး။ သူတပည့်မှာ လည်း မြွေကို ကံခံရလို့ သေရှာသတဲ့ ။ အလောင်းကို ဆင်ပေါ်တင်ပြီး ပြန်ယူလာတာ

ကိုး၊ ဒါနဲ့ ပဲ ကိုအံ့ကြီးက သူတပည့် မြွေကိုက်ပြီး သေတဲ့ အကြောင်း ဆိုင်ရာအစိုးရကို တိုင်ကြားပြီး အလောင်းကို ဆေးရုံပို့လိုက်တာပေါ့ဗျာ"

"ဆေးရုံကကော ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်ဆိုတာ မစစ်ဆေးဘူးလားဗျ"

"စစ်ဆေးပြီလားဗျာ ... စစ်ဆေးတော့လည်း အမှန်ပဲ။ မြွေကိုက်သေတဲ့ အကြောင်းကို တွေ့ရသတဲ့ ဗျ။ သို့ပေမဲ့ နောက်ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတာက ကိုအံ့ကြီး တပည့်ကို မြွေကိုက်ပြီးတဲ့ နောက် (၁၅) ရက် လောက်ရှိတော့ ဂါတ်ကိုစာရေးသတဲ့ လူနာမည်နေရပ်မပါဘဲနဲ့ စာတစ်စောင် ရောက်လာတာကိုး ကိုသိန်းဦးရဲ့ "

"ပြောစမ်းပါဦး ခုလိုဆိုတော့ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ"

"စာထဲမှာ က ဆင်အင်းရွာအရှေ့ဘက်ကို ကိုအံ့ကြီးတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆင်နဲ့ သတ္တုတွင်း ရှာရအောင်သွားစဉ်က ခိုင်းဖို့ လူနှစ်ယောက်ပါ သွားသတဲ့ ဗျ။ တစ်ယောက်ကတော့ရှမ်း၊ တစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာလူမျိုး။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ သွားလို့ တောထဲမှာ တဲစခန်းချပြီး အိပ်နေတဲ့ အခါ ည (၁၁) နာရီထိုး လောက်ကြတော့ မြန်မာအစေခံက သူ့ဆရာကိုအံ့ကြီးဟာ "အမယ်လေး ... မောင်ပြားကြီးရယ်၊ မင်း ငါ့ကို သတ်တော့မလို့ လား။ အလို ... အလို ကြောက်လှချေရဲ့ ကွယ်။ ဒီကောင်ကြီး တခြားယူသွားပါကွယ်"လို့ အသံကြားလိုက်ရသတဲ့ ။ ဒီတော့ သူလည်း ပဲ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကပျာကယာထပြီး တဲဝကချောင်းကြည့်တော့ ကိုအံ့ကြီးဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ သေနေတာကိုဗျ။ လား ... လား ... ကိုပြားကြီးက ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ သေတဲ့ လူ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီးလည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် မီးထွန်းပြီး မှန်တစ်ချပ်နဲ့ သူ့မုတ်ဆိတ် မွေးတွေရိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေရိတ်၊ ဆံပင်ကို ဆေးဆိုး ရုပ်ဖျက်နေတာ မြင်ရသတဲ့ ။ တော်တော်ကြာတော့ ထ လာပြီး

ခုပြောတဲ့ မြန်မာလူမျိုး တပည့်ကိုနှိုး မောင်ပြားကြီးက မြွေကိုက်သေတဲ့ အကြောင်း ပြော အအိပ်ကြီးရမလား ဘာလားနဲ့ ကြိမ်းလား မောင်းလား လုပ်ပြီး တစ်ပတ်ရိုက်တာကိုး။ ဒီတော့ ကိုအံ့ကြီး တပည့်လုပ်တဲ့ လူက နည်းနည်းမခံချင်လေတော့ "ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တစ်ပတ်မရိုက်ပါနဲ့ ကိုပြားကြီးရယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ဆရာကို သတ်ပြီး သူနဲ့ တူအောင် ရုပ်ဖျက်နေတာ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ရပါတယ်"လို့ ပြောတော့ သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်သိသွားပြီထင်ပြီး "မောင်ပန်းကုံးရယ် ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းသိလို့ ရှိရင်လည်း မင်းဝမ်းထဲမှာ သာ ထားပါကွယ်။ လခလည်း မင်းဆရာထက် နှစ်ဆပေးပြီး မင်းကို တစ်သက်လုံး ကြည့်ရှုထားပါမယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ပိတ်ခအဖြစ်နဲ့ မင်းသုံးဖို့ ငွေတစ်ထောင်လည်း ပေးပါဦးမယ်"လို့ ပြောတော့ သူငယ်ကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ ဒီအပြင်လည်း ဒီသူငယ်က ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက တူလိုသားလို ကြည့်ရှုပြီး ကိုအံ့ကြီးက မွေးကျွေးပြီး လာလေတော့ "ခင်ဗျား ငွေကိုလည်း ကျုပ်မလိုချင်ဘူး၊ မြို့ကျရင် ကျုပ်သိသလောက် အစိုးရကိုပြောမှာ ပဲ"လို့ ပြန်ပြီးပြောတော့ ကိုပြား ကြီးဆိုတဲ့ လူကလည်း အနုနဲ့ မှ မရဘဲ၊ အကြမ်းကိုင်လေမှ ပဲလို့ အနားမှာ ထောင်ထားတဲ့ သေနတ်ကို သွားဆွဲတာကိုဗျ။ ဒီတော့ ဒီအချိန်မှာ သူငယ်မှာ လည်း ခုခံဖို့ ဘာမှ မရှိလေတော့ ပြေးလေမှ ပဲဆိုပြီး အနိုင်နိုင် လက်လွတ်ထွက်ပြေးရသတဲ့ "

"ဒီအခါတုန်းက ရှမ်းကကောဗျာ ... ဘယ်သွားနေသလဲ"

"ဪ ... ဒီလိုဗျ၊ ရှမ်းကတော့ ကျားတွေ အင်မတန် ထတယ်ဆိုလို့ ကျားပစ်ရအောင် တဲစခန်းက ကိုက်တစ်ရာလောက် ဝေးတဲ့ နေရာမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် ပေါ်လင့်စင်ထိုးပြီး စောင့်နေရသတဲ့ "

"နို့ ...နေပါဦးဗျာ၊ ရုပ်ဖျက်ထားတော့ကော ကိုအံ့ကြီးနဲ့ တူသတဲ့

လား။"

"တူလွန်းအားတောင် ကြီးပြီးနေသတဲ့ ဆရာ။ နဂိုကတည်းကကို အံ့ကြီးနဲ့ သူတပည့် ကိုပြားကြီးဟာ ဘယ်လောက်များ လူပုံလူပန်းချင်း တူသလဲဆိုရင် သူတို့ တပည့်များ တောင် မကြာမကြာ လူမှားနေသတဲ့ ဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သွားပုံလာပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံ၊ သံနေသံထားမှ စပြီး တစ်သဝေမသိမ်း တူသတဲ့ ဗျ"

"ဒီလိုဖြင့် အခက်သားကလားဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီလိုပစ်စာရတော့ အစိုးရက မစုံစမ်းဘူးလား။"

"စုံမမ်းပြီလားဗျာ ... ကိုအံ့ကြီး ဆိုတဲ့ လူကို စစ်ဆေးတာပေါ့။ ဒီပန်း ကုံးဆိုတဲ့ သူငယ်ဟာ သူပြောတဲ့ စကား နားမထောင်လို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး မဟုတ်မတရား အစိုးရဆီကို မဟုတ်တဲ့ သတင်းကို ပို့တာပါတဲ့ ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ပန်းကုံးဟာ တစ်နေရာရာက နေပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်လို့ ရေးတာဖြစ်မှာ ပါတဲ့ ။ သူဟာ ကိုအံ့ကြီး အစစ်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း သေတဲ့ လူဟာ သူတပည့် ပြားကြီး ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီး အစစ်ခံသတဲ့ ကိုသိန်းဒိုးရဲ့ "

"အခု ပြောတဲ့ အလိုထောက်တော့ ကိုအံ့ကြီးအကြောင်းကို မောင်ပန်းကုံးဆိုတဲ့ သူငယ်ကတော့ ကောင်းကောင်း ကြီး သိမှာပဲ၊ ဒီလို စာပစ်တယ်ဆိုတာလည်း မောင်ပန်းကုံး လက်ချက်နဲ့ ပဲ တူပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဦးအုံးဘူး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားထင်သလို သဘောရတာပဲဗျ။ ပြီးတော့ ... စဉ်းစားစရာ အချက်တစ်ခုက ကိုအံ့ကြီးကိုပဲ ကိုပြားကြီးက သတ်သလား၊ ကိုပြားကြီးကိုပဲ ကိုအံ့ကြီးက သတ်သလား၊ အေးလေ ... ဘယ်သူကို ဘ

ယံသူက သတ်သတ် ကျုပ်တို့ အခု အမှုနဲ့ ဆိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ။ လက်သည် ပေါ်အောင် ရှာရုံလိုတာပဲ။ အလို ... (၁၀) နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်ဗျို့၊ စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ကိုင်းဗျာ ... ခင်ဗျားလည်း ဒီအမှုမှာ ကူညီနိုင်သရွေ့ ကူညီပါဦး။ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ကိုအံ့ကြီးနဲ့ လည်း ပတ်သက်နေပါတယ်။ အမှုဆိုတာ မဟုတ်မတရား မဖြစ်ဘဲနဲ့ မှန်ရာကို ရောက်ကြမှ ကောင်းတာကိုဗျ။ ကိုင်း ... ကိုသိန်းဒိုး ကျုပ် သွား လိုက်ဦးမယ်၊ တစ်ဆိတ် အခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ"

ကျွန်တော်လည်း အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူး ဆင်းသွားလျှင် မိမိသွားမည့် ကိစ္စကို အမှတ်မရသေးဘဲ လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုအံ့ကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုအံ့ကြီးထွက်မသွားမီ တစ်ညတွင် ဖြစ်ပျက် တွေ့ကြုံခဲ့သော အကြောင်းများ နှင့် တကွ ကိုအံ့ကြီးသည် လူသတ်မှု ဖြစ်မည့် ညတွင် ကျွန်တော့်အား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်ခြင်း၊ ဒုတိယအခေါက်တွင် ကျွန်တော် သွားသောအခါ အလွန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးသော သူပင်လျှင် သူ့ရုပ်ကို မမှတ်မိလောက်အောင် ထူးဆန်းစွာ ရုပ်ပြောင်း၍ သွားခြင်း၊ တိုက်ပေါ်မှ အဆင်းတွင် အလွန်ပြင်းသော ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းလာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှောင်ထဲတွင် တွေ့ရှိခြင်း စသော အကြောင်းများ နှင့် ကိုအံ့ကြီးပေးခဲ့သော စာအကြောင်းများကိုပါ အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူးအား အစမှ အဆုံးတိုင် ဖွင့်လှစ်ထုတ်ဖော်၍ ပြောပါတော့မည်ဟု အောက်မေ့သော်လည်း ကိုယ်နှင့် လုံးလုံး မသက်ဆိုင်သော အမှုဖြစ်သည် လည်း တစ်ကြောင်း။ ဤအကြောင်းများကို အကုန်အစင် ဖွင့်၍ ပြောဆိုပါက ကျွန်တော်အား မဟုတ်ဘဲနှင့် အထင်ခံရပြီးလျှင် အမှုပတ်၍ လာမည်ကို စိုးသဖြင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ကိုအံ့ကြီးမှာ ယခုဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်း အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူး၏ စုံစမ်းချက်အရ လူဆိုးတစ် ယောက်ပင် ဖြစ်စေ

ကာမူ ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းသည် ကစ၍ ယခုပျောက်ကွယ် သွားသော
နေ့တိုင် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အလွန်ကောင်းသော မိတ်ဆွေကြီးတစ်ဦး
ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်လောက်သော သက်သေခံ မရှိဘဲ မည်
သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ အလွဲမထင်ဘဲ သူပေးခဲ့သော စာကိုလည်း
လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့တွင် ဆက်ဆက်ပေးပါမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်
ကတိပြုခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဤအကြောင်းများကို မည်သူ့အားမျှ မ
ပြောဘဲ လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့တွင် ကိုအံ့ကြီးအား ကတိပေးခဲ့သည့် အ
တိုင်း စာကိုဆက်ဆက် သွားရောက်ပေးရန် စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံးချလို
က်တော့၏။
